

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 11 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1826.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Εγχώριοι ειδήσεις.

Εξ Αιγίνης.

Η Σ. Διοίκησης, θέλουσα να κινήσῃ καὶ τὰ εἰς Σκιάθου, Σκόπελον, Σκύρον καὶ τὰς ἄλλας ἐκεῖσε νήσους διεσπαρμένα Ἑλληνικά στρατεύματα, ἐπεμψεν εἰς σύμπραξιν αὐτῶν δύο πολεμικά πλοῖα, τροφὰς καὶ πολεμεφόδια, καὶ δέταξε τὸν Κύριον Γ. Κωλέττην νὰ περάσῃ εἰς τὰς νήσους ἐκεῖνας, καὶ νὰ συνεργήσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ταχύτεραν ἐξόδον τῶν στρατευμάτων ἐκείνων (1). Αριθ. 92 καὶ 93 τῆς Γεν. Εφημερίδος τοῦ, ἀ. ἔτους). Πολλοὶ τῶν καπιτάνων ἦσαν διεσκορπισμένοι τῇδε κάκεισε, καὶ ἕως οὗ νὰ συναχθῶσιν ἐπέραςεν ἰκανὸς καιρὸς. Ἀλλὰ συνήχθησαν τέλος, καὶ κατὰ τὴν τρίτην τοῦ Νοεμβρίου ἐκστράτευσαν ἐκεῖθεν. Κατὰ δὲ τὴν πέμπτην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐφθασεν ὁ Κ. Κωλέττης εἰς Ταλάντησι, ὅπου, τρεῖς ἡμέρας ἐπερίμενε τὴν ἄφιξιν τῶν ὀπλορχηγῶν.

Κατὰ τὴν ὀγδόην ἐφθασεν ὁ στρατηγὸς Γάτζος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν, καὶ μαθόντες τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἐχθροῦ (διότι ἕως ἑκατὶν πεντήκοντα ὀπλοφόροι ἦσαν εἰς Ταλάντιον), χωρὶς νὰ περιμείνωσι καὶ τὴν ἄφιξιν τοῦ στρατηγοῦ Καρατάσσου, καὶ νὰ κινηθῶσιν ἐκ συμφώνου, ἔκαμαν ἀμέσως τὴν ἀπόβασίν των εἰς τὰ ἀριστερὰ τῆς χώρας, καὶ κατὰ τὴν ἐνάτην τὴν αὐγὴν ὤρμησαν εἰς Ταλάντιον, ὅα νὰ κλείσωσι τοὺς ἐκεῖ εὑρισκομένους Τούρκους. Ὁ στρατηγὸς Γάτζος ἐπροπορεύετο μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὸν στρατεύματος, ἀκολουθῶν τοὺς πρόποδας τῶν Βουνῶν, τὰ ὁποῖα περιζώνουσι τὴν ἐκτεταμένην πεδιάδα τοῦ Ταλαντίου, καὶ πλησιάσας εἰς τὴν χώραν ἀπῆλθε τὸν ἐχθρὸν, καὶ τὸν ἐκλύπησε καταρχὰς εὐτυχέστατα. Ἀλλ' ἐν ᾧ οἱ Ἕλληνες νικηταὶ ἀρχήσαν νὰ λαφυραγωγῶσιν, ἐν σῶμα πεντακοσίων ἰσπαίων καὶ περὶ, ἀλλοτρίων, ὡς ἐδεβαιόνητο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Μουστά-μπεη, ἐφάνη εἰς τὸν δρόμον τῆς Λεβαδίας πρὸς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τῶν ἡμετέρων, οἱ ὅποιοι πύλας ἀσπασίας κατὰ φαντασίαν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐχθρῶν, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, καὶ καταρχὰς μὲν φυγὴν τακτικὴν καὶ εἰς τὸν ἐχθρὸν ἐπιζήμιον· ἀλλ' ὅταν οἱ ἐν τῇ χώρᾳ ἰσπαεῖς ἐλάβον θάρρος, ἡ φυγὴ κατήντησε τότε βία, ὥστε πολλοὶ τῶν ὀπλορχηγῶν ἔμειναν

μόνοι, καὶ ἐμάχοντο ὡς λέοντες εἰς τὴν πεδιάδα. Ἐκεῖ ἐθανατώθη ὁ ἀνδρεῖος καπιτάνος Ἀγγελος, ἀφ' οὗ κατέβη τὸ σπαθίον του εἰς τὸ ἐχθρικὸν αἷμα. Τότε κατεκερματίσθησαν ὁ γέρων καπιτάνος Καραμῆδας, ὁ πεντακοσιάρχος Κόντος, καὶ ὁ Ἀναγνώστης Χαμακιώτης. Ἐκεῖ ἀπώλοντο οἱ καλοὶ, καὶ τῶν καλῶν τῆς πατρίδος ζηλωταὶ Κωνσταντῖνος Σακκελίος, Ἀρεοπαγίτης ποτὲ χρηματίσας, καὶ Ἀθανάσιος Ἐμμανουὴλ Παπᾶ. Ὁ δὲ στρατηγὸς Γάτζος, παρὰ τοῦ ἀπολοῦ ποτὲ τοῦ φέκι δὲν ἐρρίφθη ἐπὶ ματαίῳ, ἀφ' οὗ ἐπολέμησεν ἰκανὴν ὥραν εἰς τὴν πεδιάδα μετὰ τοῦ γενναίου Βελέντζα, ὅστις καὶ ἐπληρώθη, ἐκλείσθη μετὰ τριάκοντα στρατιωτῶν εἰς μίαν παλαιὰν κρημνισμένην ἐκκλησίαν, καὶ πανταχέθεν περικυκλωμένοι αἱ ὀλίγοι αὐτοῖ παρ' ὅλου τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος, ἐπολέμησαν ἡρωϊκῶς ὀκτὼ ὥρας ἀδιακόπως, καὶ ἐφόνευσαν ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν πενήκοντα ἐκ τῶν ἀνδρειότερων ἐχθρῶν. Πλὴν, ἂν ὁ γενναῖος Ἀποστολάρας, καὶ πρὸ πάντων αἱ τὸ σῶμα τοῦ στρατηγοῦ Καρατάσσου, ὀδηγούμενοι παρὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Τζάμη δὲν ἐπρόφθαναν ἐν καιρῷ, ὁ στρατηγὸς Γάτζος μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν ἤθελεν κινδυνεύσει μεγάλως· ἀλλ' οἱ μὲν ἐχθροὶ ἀμέσως ἐτράπησαν εἰς φυγὴν· οἱ δὲ Ἕλληνες ἐσώθησαν. Ἐπανήλθον ὅλοι εἰς τὰ πλοῖα-ριά των, καὶ ὅλοι ἀποφασισμένοι νὰ ἐκδικηθῶσιν εἰς δευτέραν μάχην τὸ αἷμα τριάκοντα τεσσάρων ἀνδρείων συστρατιωτῶν, οἱ ὅποιοι ἔχυσαν τὸ πολυτίμον αἷμα των ὑπὲρ πατρίδος.

Ἡ δεκάτη τοῦ Νοεμβρίου παρήλθεν εἰς προπαρασκευὰς καὶ διάφορα πολεμικά σχέδια. Ὁ ταγματάρχης Βουτιέρος, ὅστις πασηκολούθησεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν ταύτην, κατεῖχε μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν 80 τακτικῶν στρατιωτῶν τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς χώρας ὄρειον μοναστήριον Βίλεβλου ὀνομαζόμενον· δύο δὲ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατηγοῦ Γεωργάκη Διοδωρνιώτη, ἔχοντες ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν των ἕως ἑκατὸν ὀπλοφόρους, ἐκράτουν τὴν πρὸς ἀριστερὰ θέσιν τῶν ἀγίων Ἀναργύρων, καὶ ὅλοι οἱ καλοὶ πατριῶται πλήρεις χρηστῶν ἐλπίδων ἐπρόσμενον ἀνυπομῶνως τὴν ἐνδεκάτην. Ἀλλ' ἀκόμη ἡ προαδοκωμένη ἡμέρα δὲν ἀρχήσῃ, καὶ ἰδοὺ, παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα, τὰ πολεμικά πλοῖα συνώμωσαν κατὰ τῆς μεγάλης ὑποσχόμενης ἐκείνης ἐκστρατείας. Οἱ καλοὶ πατριῶται κατ

Γερνῆται τῶν πλοίων τούτων, καὶ εἰς τὸ κρίσιμον τῆς περιστάσεως ἀδιαφοροῦντες, καὶ τὰς ἐνθέτους παραλήσεις τῶν φρονίμων παραβλέποντες; καὶ τὰς χρηματικὰς προσφορὰς καταφρονοῦντες, καὶ τὰς ἐκ μέρους τῆς σεβαστῆς Διοικήσεως γινομένης ἀπειλὰς εἰς οὐδὲν λογιζόμενοι, ἀνεχώρησαν ἐξαίφνης, καὶ ἐγκατέλιπον οὕτως εἰς ἐσχάτην ἀμηχανίαν καὶ τοὺς κατοίκους καὶ τοὺς κατὰ ὑπὲρ πατρίδος φρονούντας· καθότι καὶ μόνη ἡ παρουσία τῶν ἐνεθάρρυνε καὶ τοὺς στρατιώτας καὶ ὅλους τοὺς πολίτας.

Μόλις τὰ πολεμικὰ πλοῖα ἔγιναν ἄφαντα ἐκ τοῦ λιμένος τοῦ Γαλαντίου, καὶ ἀμέσως ὅλα τὰ στρατιωτικὰ ὅπλα ἐμβῆκαν εἰς τὰ πλοιάριά των, καὶ ἐπανάηλθον ἅ μὲν εἰς Σκόπελον, τὰ δὲ εἰς Σκίαθον, καὶ τοιοῦτο-τρόπως ἀπέτυχεν ἡ ἐκστρατεία ἐκείνη, ἥτις ἤθελε προξενήσει μεγίστην βλάβην εἰς τὸν ἐχθρὸν, ἐν ᾧ μάλιστα προχωροῦν κατ' εὐχὴν καὶ τὰ ὑπὸ τὸν γενικὸν ἀρχηγὸν Καραϊσκάκην ὅπλα. Ἡ ἀποτυχία τῆς ἐκστρατείας προήλθεν, ὡς ἐκ τῆς διηγήσεως αὐτῆς δῆλον, ἐκ δύο αἰτίων· πρῶτον· διότι τὰ στρατεύματα δὲν ἐνήργησαν ὅλα διαμιάς καὶ ἐκ συμφώνου, καὶ ὅσα ἐπολέμησαν, ἐπολέμησαν ἀτάκτως· δεύτερον· διότι παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἔφυγον τὰ πολεμικὰ πλοῖα, ἐν ᾧ εἰς τοιαύτην περίστασιν ἦτον ἀναγκαιότητα ἡ παρουσία των. Ἀλλ' εἶναι πᾶσα ἐλπίς, νὰ κινήσῃ τὰ στρατεύματα ἐκεῖνα πάλιν· διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποφέρωσι τοιοῦτοι στρατηγοὶ, ὡς ὁ Καρατάσος, ὁ Γάτζος κ. λ., νὰ φαίνωνται ἀδιάφοροι εἰς τὴν παροῦσαν κρίσιμον περίστασιν τῆς πατρίδος, καὶ νὰ καθιστάνωσι μάταια τοιαῦτα ὅπλα, ὅποια εἶναι τὰ τῶν Ὀλυμπίων καὶ τῶν μετ' αὐτῶν. Εἶναι ἀδύνατον, νὰ μὴ κινῶνται τὴν ψυχὴν, διὰ τὰς κατὰ τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα νίκας τοῦ Καραϊσκάκη καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ, ἄνθρωποι συνειθισμένοι νὰ νικῶσι· καὶ ἡ σεβαστὴ Διοίκησις ἔλαβε καὶ λαμβάνει τὴν ἀναγκαίαν πρόνοιαν εἰς ἐκκίνησιν τῶν στρατευμάτων ἐκείνων, προμηθεύουσα εἰς αὐτὰ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἀναγκαῖα. Ἀλλ' εἴθε, νὰ κινήσῃ μίαν ὥραν προτύτερα.

Ἡ κατὰ τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα ἐκστρατεία εἶναι λαμπρὰ, καὶ τὰ προίμια αὐτῆς ὑπόσχονται μεγάλα εἰς τὸ ἔθνος. Ἡ Σ. Διοίκησις ἔβαλε τὰ πρῶτα θεμέλια εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος διὰ τῆς ἀρίστης ἐκλογῆς τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ Καραϊσκάκη, καὶ οὗτος ἐποικοδομεῖ κατ' εὐχὴν, βοηθούμενος καὶ παρ' ἀξίων ὀπλαρχηγῶν.

Ἀγαπούσαμεν νὰ ἔχωμεν ὅλα τὰ περιστατικὰ αὐτῆς τῆς ἐκστρατείας, καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ ἀνέλαβε τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου. Μᾶς ἔπεμψε τὸ ἡμερολόγιον, τὸ ὅποιον καὶ ἐκδίδομεν, ἐυχόμενοι τὴν συνέχειαν αὐτοῦ μετὰ λαμπρῶν νικῶν.

Τὴν πρώτην Νοεμβρίου ἐκατονθολήσαμεν τοὺς εἰς τοὺς πύργους τῆς Δομπραΐνας κλεισμένους ἐχθροὺς μετὰ 19 κανόνια, καὶ ἐπροξενήσαμεν εἰς αὐτοὺς μέγαν

θρήνον. Ἐξ ἡμῶν ἐπιληγώθη εἰς στρατιώτης τοῦ στρατηγοῦ Νικήτα Σταματελοπούλου.

Τὴν δευτέραν τοῦ Νοεμβρίου ἦλθον πρὸς Βοήθειαν τῶν πολιορκουμένων εἰς τοὺς τρεῖς πύργους τῆς Δομπραΐνας 300 περίπου Τούρκοι ἐκ Θηβῶν. Ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς Καραϊσκάκης, ὃς οὐ ἐδιώρισε νὰ καταλάβωσι τὰς ἀναγκαίας εἰς ἔμφανισμὸν τοῦ ἐχθροῦ δέσεις, ἔλαβεν αὐτοὺς ἕως 100 στρατιώτας, καὶ ὑπῆγεν ἐπάνωθεν τῶν πύργων. Ἐκεῖ συνεκροτήθη σφοδρὸς πόλεμος πρὸς τοὺς ἐχθροὺς, καὶ διήρκεσε περὶ τὰς τέσσαρας ὥρας. Οἱ δὲ ἡμέτεροι ὀρμήσαντες εἰς τοὺς ἐχθροὺς, ἔτρεψαν αὐτοὺς εἰς φυγὴν. Παράδοξον ἦτον, νὰ βλέπω τις ἐκείνον τὸν ἀνδρεῖον Καραϊσκάκην, νὰ τρέχῃ ὡς λέων ἐπάνω τῶν ἐχθρῶν. Ἠκολούθησε θρήνος εἰς τοὺς ἐχθροὺς, καὶ ὁ τουφεκοπόλεμος κατήντησεν εἰς πετροπόλεμον. Κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐρρίψαμεν κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ 11 κανόνια. Ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐπιληγώθη εἰς στρατιώτης τοῦ Μήτρου Τριανταφύλλου, καὶ ἕτερος τοῦ στρατηγοῦ Νικήτα τὸ πόδα.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν περὶ τὴν δευτέραν ὥραν τῆς νυκτὸς ἐλάβομεν γράμματα παρὰ τῶν στρατηγῶν Ν. Πανοσιᾶ καὶ Ἰ. Ρούκη ἐκ Στεβενίκου, ἀναγγέλλοντα ὅτι οἱ εἰς ἐκεῖνο τὸ χωρίον εὐζισκόμενοι Τούρκοι ἐπροσκύνησαν, καὶ οὕτως ἐξῆλθον ἐκεῖθεν, καὶ ὅτι ἐσύστησαν ἐφορίαν, νὰ φροντίξῃ περὶ τῶν ἀναγκῶν τοῦ στρατοπέδου.

Τὴν τρίτην Νοεμβρίου περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἡμέρας ἐφθασεν ὁ Μουστά-μπας μετὰ 450 Τούρκων ἐκ Λεβαδίας πρὸς Βοήθειαν τῶν πολιορκουμένων. Ὁ ἀρχηγὸς Καραϊσκάκης βλέπων τοὺς ἐχθροὺς ἐρχομένους ἐδιώρισε ἀμέσως τοὺς ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ στρατηγοῦς, νὰ πιάσωσι τὰς ἀναγκαίας δέσεις. Ἡ μάχη ἄρχισε κατὰ τὴν ὀγδόην ὥραν καὶ ἡμίσειαν, καὶ διήρκεσε μέχρι τῆς δωδεκάτης, ὥστε ἀντήχει ὁ τόπος διὰ τὸν σφοδρὸν κρότον τοῦ πολέμου. Ἀφ' οὗ ἐπολεμήσαμεν οὕτως τοὺς ἐχθροὺς, ἐπρόσταξεν ἔπειτα ὁ ἀρχηγὸς ἐφόρμησιν, καὶ οἱ εὐπειθεῖς εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Ἑλληνες ἐπιπεσόντες ὡς λέοντες εἰς τοὺς ἐχθροὺς, ἔτρεψαν αὐτοὺς εἰς αἰσχρὰν φυγὴν. Ἐφονεύθησαν ἐκ τῶν ἐχθρῶν πολλοτάτοι, καὶ ὅχι ὀλιγώτεροι ἐπιληγώθησαν. Ἐν ᾧ δὲ ἐγίνετο ἡ μάχη, ἐφθασε καὶ ἐξ Ἀθηνῶν Βοήθεια εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἕως 700 πεζοὶ καὶ ἱππεῖς· ἀλλ' οἱ ἡμέτεροι, ἀντὶ νὰ δεικνῶσιν, ἐνεψυχώθησαν περισσότερον· διότι ἤξευραν, ὅσους περισσότερους νικήσωσι, τόσῳ περισσότερον δέλουσι δοξασθῇ. Ὁ πόλεμος οὗτος ἐγένετο τρόντι σφοδρότατος· οἱ ἐχθροὶ ἐνίκηθησαν, καὶ ἔστρεψαν τὰ νῶτα εἰς τοὺς νικητὰς Ἑλληνας. Κατὰ τὴν μάχην αὐτὴν ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναϊότητα ὁ στρατηγὸς Νικήτας. Ἡ ὅλη ζημία τῶν ἡμετέρων συνίσταται εἰς πέντε πληγωμένους, ἕνα τοῦ ἀρχηγοῦ Καραϊσκάκη καὶ τέσσαρας διαφόρων ἄλλων ὀπλαρχηγῶν.

Τὴν ἐβδόμην τοῦ Νοεμβρίου ἔλαβε γράμματα ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς παρὰ τοῦ στρατηγοῦ Ν. Πανοσιᾶ ἐκ

Χρυσού, τὰ ὅποια ἀνήγγειλεν ὅτι ἔστειλε τὸν Ν. Καραμέττην εἰς Ἀγίαν Εὐθυμίαν, ὅπου ἐκτύπησε τοὺς ἐχθροὺς εἰς τὰ ἐλαιτριβεῖα τῶν Σαλώνων, καὶ τοὺς ἐδίωκεν ἐκεῖθεν, πιάσας καὶ τινὰς ζῶντας. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπληρώθη εἰς στρατιώτης τοῦ στρατηγοῦ Χ. Περόνιδου.

Τὴν 9 τοῦ αὐτοῦ ἔλαβε γράμματα ὁ ἀρχηγὸς παρὰ τοῦ Γ. Κωλέττη ἀπὸ 3 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς σημειωμένα ἐν οἷς ἀνήγγειλεν ὅτι ἔφθασαν εἰς Ταλάντι ἔως 1000 στρατεύματα Ἑλληνικά, καὶ ἐσκόπευον νὰ κτυπήσωσι τοὺς ἐκεῖ ἐχθροὺς· ὁ δὲ ἀρχηγὸς ἀπεκρίθη λέγων, νὰ μὴ ἀναβάλῃσι τὸν καιρὸν· ἀλλὰ νὰ κτυπήσωσιν ἀμέσως· διότι ἐκ τῆς τωρινῆς ἐκστρατείας ἐλπίζετο ἡ σωτηρία τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος, καὶ ὅλου τοῦ λαοῦ ἡ ἐλευθερία. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἦλθον γράμματα καὶ παρὰ τοῦ στρατηγοῦ Ν. Πανοριᾶ, ἀναγγέλλοντα τὰς ἔως εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Σαλώνων προόδους τῶν ἡμετέρων. Τὴν δὲ νύκτα τῆς αὐτῆς ἡμέρας περὶ τὴν 9 ὥραν ἔφθασεν ὁ στρατηγὸς Χατζῆ Μιχαήλ μετ' ὅλου τοῦ ἀτάκτου ἰππικοῦ εἰς Κακώσι. Τὴν δωδεκάτην τοῦ αὐτοῦ περὶ τὴν 10 ὥραν τῆς νυκτὸς ἐδιώρισεν ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς τὸν στρατηγὸν Δῆμον Τζέλιον, νὰ πιάσῃ τὴν ἐπάνωθεν τοῦ πύργου τῆς Δομπεραῖνας Δέσιν, ἐπὶ σκοπῇ ἂν τολμήσωσιν οἱ ἐχθροὶ νὰ ἐξέλθωσι, νὰ τοὺς κτυπήσῃ. Εἰς δὲ τὸ κἀπὼθεν μέρος ἐδιώρισε τὸν στρατηγὸν Γιαννάκην Σουλτάνην· αὐτὸς δὲ ὁ ἀρχηγὸς παραλαβὼν τὸν Χατζῆ Μιχαήλ μετὰ τοῦ ἰππικοῦ, καὶ ὀλίγους πεζοὺς, ἐπροχώρησεν εἰς τὸ πεδίου, ὅπου συνεκροτήθη μάχη πρὸς τοὺς ἐχθροὺς, ἡ ὅποια διήρκεσε περίπου τέσσαρας ὥρας καὶ ἡμίσειαν. Οἱ ἡμέτεροί ἦλθον εἰς χεῖρας μετὰ τῶν ἐχθρῶν, καὶ διὰ τὸν πλὺν καπνὸν τῶν τουφεκίων δὲν ἔβλεπεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Κατ' αὐτὴν τὴν μάχην ἐπληρώθη ὁ αἰμὴνιστος Γιαννάκης Σουλτάνης, καὶ μετὰ τέσσαρα τραύματα μετέβη εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν. Εἶθε ὅλοι οἱ Ἕλληνες νὰ μιμηθῶσι τὰς πράξεις τοῦ ἡρώος τούτου! Ἐπληρώθη καὶ εἰς στρατιώτης τοῦ Δῆμου Τζέλιου, ἂν αὐτὸς εἶδε μεγάλην γενναϊότητα.

Τὴν 14 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς περὶ τὴν τρίτην ὥραν τῆς νυκτὸς ἀνεχώρησεν ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς Καραϊσκάκης μετὰ τῶν λοιπῶν στρατηγῶν καὶ ὀπλαρχηγῶν τῆς Διοικήσεως μετὰ 5000 περίπου ἐκλεκτοῦ στρατοῦ ἐκ Κακωσίου, καὶ κατὰ τὴν πέμπτην ὥραν τῆς νυκτὸς ἐφθάσαμεν εἰς Χωστία.

Τὴν 15 περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς ἡμέρας, ἀνεχωρήσαμεν ἐκ Χωστίων, καὶ περὶ τὴν πρώτην ὥραν τῆς νυκτὸς ἐφθάσαμεν εἰς τὸ μοναστήριον Ντομπον λεγόμενον, ὅπου ἀφῆκεν ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς ἑκατὸν στρατιώτας εἰς φύλαξιν τῆς Δέσεως ἐκεῖνης, καὶ ἐπληρώσεν ὁ ἴδιος τοὺς στρατιώτας αὐτοὺς. Τὴν 16 ἀνεχωρήσαμεν καὶ ἐκεῖθεν, καὶ τὴν 17 περὶ τὴν τρίτην ὥραν τῆς ἡμέρας ἐφθάσαμεν εἰς Δίστομον. Αὐτῇ ἡμέρᾳ πληροφορηθεὶς ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς ὅτι ὁ Μουστά-μπης ἐπὶ τῆς ὁδοῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς Ράχοσαν, ἀπέστειλε τοὺς στρατιώτας Γ. Βάγιαν, Γαρδικιώτην Γρίβαν, καὶ Μήτρον

Βάγιαν μετὰ 500 στρατιωτῶν, διὰ νὰ προκαταλάβωσιν αὐτοὶ τὰς Δέσεις τῆς Ράχοδας, τὸ ὅποιον καὶ ἐγένετο περὶ τὴν πέμπτην ὥραν τῆς νυκτὸς.

Τὴν 18 περὶ τὴν τρίτην ὥραν τῆς ἡμέρας ἐφάκησαν οἱ ἐχθροὶ ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ ὅμα ἰδόντες αὐτοὺς οἱ ἡμέτεροι ἐπίασαν τὰς Δέσεις, καὶ ἀρχήσαν τὸν πόλεμον, ὅστις διήρκεσεν ἀπὸ τῆς 4 ἕως τῆς 9 ὥρας. Δὶς ἐφάρμησαν οἱ ἐχθροὶ, καὶ δὶς ἀπέτυχον, ἀνθισταμένων γενναίως τῶν ἡμετέρων. Ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ ἐφθασεν ἡ πρεφυλακὴ, καὶ εἶπεν ὅτι ὀκτακόσιοι περίπου Τούρκοι πέζοι καὶ ἰππικεῖς περῶσι διὰ τοῦ Ζεμενοῦ, καὶ ὑπάγουσιν εἰς Ράχοσαν. Τότε λοιπὸν ἐκίνησαν ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς καὶ οἱ ὑπὸ αὐτὸν ὀπλαρχηγοὶ μετὰ τοῦ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν στρατεύματος, καὶ ἐπρόφθασαν τοὺς ἐχθροὺς ἐμβαίνοντας εἰς τὴν Ράχοσαν. Ἀρχήσεν ὁ πόλεμος κατὰ τὴν 7 ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ διήρκεσεν ἕως τῆς τρίτης τῆς νυκτὸς, καθ' ὃν ἐφονεύθησαν περίπου 150 ἐχθροὶ, καὶ ἐσπύληθη ζῶν ὁ ψυχονὸς τοῦ Μουστά-μπης. Ἐκλείσθημεν ἔπειτα τοὺς ἐχθροὺς εἰς μίαν ράχην ἐξωθεν τῆς Ράχοδας, καὶ τοὺς πολιορκούμεν πανταχόθεν στενωπὰτα.

Τὴν 20 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πληροφορηθεὶς ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς ὅτι περίπου 800 Τούρκοι ἐρχονται εἰς βοήθειαν τῶν πολιορκουμένων εἰς Ράχοσαν, ἀπέστειλεν ἀμέσως τοὺς στρατηγοὺς Λ. Βέικον, Γ. Τζαβέλαν, Χ. Χατζῆ Πέτρον, Γαρδικιώτην Γρίβαν, Δῆμον Τζέλιον, Κωνσταντῆν Βέρην καὶ ἄλλους ὀπλαρχηγούς μετὰ 2000 στρατεύματος, νὰ πιάσωσι τὸν Ζεμενόν. Οἱ ἐχθροὶ ἐπέρασαν ἐκεῖθεν. Τότε οἱ γενναῖοι στρατηγοὶ Δῆμος Τζέλιος, Κωνσταντῆς Βέρης καὶ Γαρδικιώτης Γρίβας χωρὶς τινος ἀναβολῆς ὁρμῶσιν ὡς λέοντες εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἐπιθήρῃ, τοὺς κτυποῦσι, τοὺς τρέπουσιν εἰς φυγὴν, καὶ τοὺς διώκουσιν ἕως εἰς τὴν Δαύλιαν, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἐκλείσαν εἰς τι μοναστήριον. Κατ' αὐτὴν τὴν μάχην ἐφονεύθησαν ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἕως 100, καὶ ἐπληρώθησαν πολλοὶ· ἐπληρώθησαν δὲ καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων δύο στρατιῶται.

Τὴν 24 περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἐζήτησαν οἱ ἐχθροὶ ἐλευθέραν ἔξοδον, διὰ νὰ φύγωσιν ἐκεῖθεν εἰς τὰ ἴδια. Οἱ ἡμέτεροι ἐδέχθησαν τὸ πρόσβλημα ἐπὶ συνθήκαις, ἃ νὰ παραδώσωσιν οἱ ἐχθροὶ τὰ ὅπλα καὶ πᾶν ὅ,τι πολύτιμον φέρουσιν μετ' αὐτῶν· β' νὰ δώσωσιν ὁμήρους τὸν κεχαγιά-μπην καὶ Μουστά-μπην· καὶ γ' νὰ παραδώσωσι τὰ Σάλωνα καὶ τὴν Λεβαδίαν· ἀλλ' αὐτῶν τούτων ἐπρόβαλον οἱ ἐχθροὶ ἄλλα, καὶ εὐθὺς παρεσκευάσθησαν εἰς φυγὴν. Ὁρμήσαν λοιπὸν· ἀλλ' ἐπέπεσον ἐπ' αὐτοὺς οἱ Ἕλληνες, καὶ οὕτως ἐγένετο λαμπρὰ ἐκείνη τῆς Ράχοδας νίκη, ἡ ὅποια ἐγένετο ἤδη γνωστὴ ἐκ τῆς πρὸς τὴν σεβαστὴν Διοίκησιν ἀναφοράς τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ.

Τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Εὐνάρδου εἶναι γνωστὸν καὶ σεβάσμιον εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας· διότι καὶ ὅλας ἀπῆλυσαν, καὶ ἀπολαύουσι τῶν πλουσίων εὐεργεσιῶν τοῦ ἀνδρός. Τοῦ σεβαστοῦ τούτου ὑποκειμένου μία σύντομος καὶ ἀληθινὴ βιογραφία θέλει εἶναι δῆρον

αὐτίμου εἰς τοὺς Ἕλληνας. Τὴν βιογραφίαν ταύ-
την εὐρίσκομεν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Λαυσαίνης
ἀριθ. 65 Ἀυγούστου 11, καὶ μεταφράζοντες αὐτὴν
ἐκδίδομεν.

«Πολλὰ Γαλλικὰ καὶ Γερμανικὰ ἐφημερίδες ἐξέ-
δωκαν ἐν εἰδῶς βιογραφίας τοῦ Κυρίου Εὐινάρδου, ἡ-
γέτου συμπολίτου, καὶ ὅλοι ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν
ὡς δικαίους ἐπαίνους, καὶ ὠμίλησαν ἐντίμως περὶ
τοῦ ἀκαμάτου αὐτοῦ βήλου πρὸς τὰ τῶν Ἑλλήνων
ῥαγήματα· ἀλλ' ὅλοι ἠπατήθησαν εἰς τὴν αὐτοῦ
παταγωγὴν, καὶ εἰς τὰς περιστάσεις τοῦ βίου αὐτοῦ.
Ἡ οἰκία τοῦ Κ. Εὐινάρδου κατάγεται ἐκ τοῦ Δελ-
φινάτου (Dauphiné). Ἐπὶ τῶν θρησκευτικῶν ταραχῶν,
αἱ γὰρ ἐκ τῶν συγγενῶν τοῦ ἔμεψαν εἰς τὴν Γαλλίαν,
(καὶ αὐτοὶ εἶναι, ἡμῶν, οἱ Μοντ-Εὐινάρδοι· ἐπεὶ δὴ
τὰ εἰδικὰ παράσημα εἶναι τὰ αὐτά). οἱ δὲ ἄλλοι
κατέφυγον εἰς τὴν Γενεύην, ὅπου κατεστάθησαν ἔκτοτε.

Ὁ Κ. Εὐινάρδος ἐγέννηθη ἐν Λουγδούνῳ (Lyon)
τὴν 28 τοῦ Σεπτεμβρίου 1775. Ἦτον νέος πολὺ
ἀκόμη, ὅτε ἐν ἔτει 1793 εἶχε τὴν τιμὴν καὶ αὐ-
τὸς νὰ ᾔηται εἰς τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς ἐνδόξου ταύ-
της πόλεως. Κατεδικάσθη εἰς θάνατον, καθὼς καὶ
ὅλοι, ὅσοι ἐπολέμησαν κατ' ἐκείνην τὴν ἀξιωματιό-
μευτον πολιορκίαν· ἀλλὰ διεσώθη εὐτυχῶς μετὰ τῆς
εἰσβολῆς του· τὰ δὲ κτήματά των ἐδημεύθησαν,
καὶ ἐπωλήθησαν.

Ἐν ἔτει 1795, μόλις ὑπερβὰς τὴν παιδικὴν ἡ-
λικίαν, ἐστάθησαν εἰς Γένουαν ἐμπορικὸν εἶκον
μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του· καὶ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς τῆς
πόλεως αὐτῆς, τῆς πόσον ἀξιοσημειώτου διὰ τὴν ἡ-
ρωϊκὴν ἀντίστασιν τοῦ Μασσένα, ὑπηρέτει εἰς τὰ
κανονοστάσια ὡς ἐθελοντής.

Ἐν ἔτει 1801 ἦσαν εἰς Λιβόρνον, ὅπου ἐκυβέρνη-
σεν τότε ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑτρουρίας· ἔφθασε δὲ ἐκεῖ καθ' ὃν
καιρὸν οἱ ἐμπόροι αὐτῆς τῆς πόλεως ἀπεποιούντο
τὸ νὰ ὑπογράψωσι πρὸς τὴν διοίκησιν δάνειον κατὰ
πολλὰ ἐπικερδῆς. Ἐκπλαγεῖς διὰ τὰ ὑπερβολικὰ
κέρδη, τὰ ὅποια ἐπρόσφερον, καὶ δι' ὅσας ἀσφα-
λείας ἔδωκεν ἡ ὑπόθεσις, ἀνεχώρησεν εἰς Φλωρεν-
τίαν, καὶ ἐζήτησε νὰ πληρώσῃ μόνος αὐτὸς τὸ δά-
νειον κατὰ τὰς αὐτὰς συνθήκας, αἱ ὅποια ἐδιωγίσθη-
σαν εἰς Λιβόρνον. Ἐδέχθησαν τὰς προσφοράς του μετ' ἐ-
ὐγνωμοσύνης· ὁ ἡγεμὼν καὶ οἱ ὑπουργοὶ του τὸν εὐχαρί-
στησαν μεγάλως, καὶ ὁ Εὐινάρδος ἐκέρησε τότε με-
γαλητέραν πιστότητα, ὅσαν ἡ πληρωμὴ τοῦ δανείου
γένηται ταχέως καὶ μετὰ πολλῆς τῆς ἀκριβείας.

Ἐκτοτε ἐκατοῖκει ὁ Κ. Ε. κατὰ διαδοχὴν ποτὲ
μὲν τὴν Ἑλβετίαν, ἄλλοτε δὲ τὴν Τοσκάναν, καὶ εἰς
τὴν πόσιν τούτων ἀπηλάμθανεν ἀδιαλείπτως τὴν ἐμ-
πιστοσύνην τῶν διοικήσεων, αἱ ὅποια μετέλλαξαν εἰς
κῦτον διαδοχικῶς· ἔλαβε πρὸς αὐτὰς συχνὰς σχέσεις
χρηματικῶν συμφερότων, καὶ ἐν ἔτει 1810 ἦτον εἰς
αὐτὴν ἀπεσταλμένος τῆς Τοσκάνης εἰς Παρισίους μετὰ

τοῦ καρδινάλιου Ἰωνιδιάρη· κατὰ δὲ τὸ 1814 ἀπε-
στάλη εἰς τὴν ἐν Βιέννῃ συνέλευσιν, καὶ τὸ 1816
μετεκαλέσθη εἰς Τοσκάναν παρὰ τοῦ μεγάλου δούκε
Φερδινάνδου. Εὐτύχησε νὰ φανῇ χρήσιμος οὐσιν ὡς εἰς
τὴν πόσιν αὐτὴν διὰ τῆς σωστάσεως τοῦ ἐξαργυρο-
τικοῦ ταμείου, τὸ ὅποιον ἔκαμψεν εὐθὺς νὰ πέσῃ τὸ
διάφορον ἀπὸ 15 ἕως 16 τὰ 100. Ὁ μέγας δούξ
τὸν ἐνόμισεν κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν ἱκανῶς τοῦ
Ἀγ. Ἰωσήφ. Κατὰ δὲ τὸ 1818 ἔτος ἀνέλαβε παρὰ
τῆς Τοσκανικῆς διοικήσεως ἰδιαίτερα ἀποστολὴν εἰς
Ἀκουϊγράνον.

Ἐπιστρέφων εἰς τὴν Ἑλβετίαν ἐν ἔτει 1819 ἔκα-
μεν ὅλα τὰ σχέδια εἰς λαμπρὰν οἰκοδομήν, μνημεῖον
ἀληθῶς ἐθνικόν, κατασκευασθὲν εἰς Γενεύην ὑπὸ τῆς
ἰδίας αὐτοῦ διεύθυνσιν, καὶ χωρὶς ἀρχιτέκτονος. Τὸ
κτίριον τοῦτο εἶναι ἐπίσημον διὰ τὴν κομψότητά του,
τὸ μέγεθος τῶν ὑλῶν καὶ τὴν τελειότητα τοῦ ἔργου,
τόσον ἐξωτερικῶς ὅσον καὶ ἐσωτερικῶς. Εἰς τοῦτο
ἐβουλήθη ἐπιτυχέστατα καὶ παρὰ τῆς σπανίας ἐδε-
φύας καὶ τῆς τελείας φιλοκαλίας τῆς Κυρίας Εὐι-
νάρδαινας, τῆς πιστῆς συντρόφου εἰς τὰ πολυπληθῆ
αὐτοῦ ταξίδια, καθὼς καὶ εἰς πᾶν ὅ, τι πράττει κα-
λὸν καὶ ὠφέλιμον.

Ἐν ἔτει 1820 ὁ μέγας δούξ Φερδινάνδος τὸν ἀνηγ-
ρευσεν αὐλικὸν σύμβουλον καὶ εὐγενῆ τῆς Τοσκάνης.
Αἱ ἀποστολαὶ καὶ αἱ ὁδοιπορίαι του ἐγίνοντο πάντες
δι' ἰδίων ἐξόδων. Ἡ πρὸς τὴν ἀνεξαρτησίαν κλίσις δὲν
τῷ ἐσυγχώρει νὰ πράξῃ διαφορετικῶς. Οἱ τίτλοι, τοὺς
ὁποίους ἔλαβεν, εἶναι τιμῆς χάριν, καὶ δὲν τὸν ὑποχρεό-
νουν εἰς τίποτε. Εἶναι ὁ εὐδαιμονέστερος τῶν ὁσων γνω-
ρίζω· διότι τὸ αἰσθάνεται, καὶ ἡξεύρει ν' ἀποδίδῃ χά-
ριτας περὶ τούτου εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν· καὶ ἡ εὐδαι-
μονία αὕτη εἶναι ἀντανάκλασις τῶν ἀγαθῶν, ὅσα προμη-
θεύει εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν. Τὸ αἶσθημα τοῦ ἀγαθοποι-
εῖν καὶ τοῦ ὠφελεῖν, ἡ ἀξιοῦντος του, ἡ ἀκολουθία καὶ
ἡ καθαρότης τῶν ἰδεῶν του, ἡ πρὸς πᾶν ὅ, τι ἐπιχειρεῖ
δεξιότης του, συνεξομοιοῦνται πρὸς τὴν ἀγαθότητά τῆς
ψυχῆς του. Ἀλλ' ὅ, τι τὸν χαρακτηρίζει καλλήτερα, ὅ,
τι προσκολλᾷ τὸν ἄνθρωπον εἰς αὐτὸν, εἶναι ἡ τελεία ἀπλοῦς
του, ἡ συγκαταβατικότης του, καὶ ἡ εὐμένης εὐθυμία του.

Ὁ γράφων ταῦτα, συμπολίτης καὶ φίλος πιστὸς
τοῦ Κ. Εὐινάρδου, σκοπὸν μόνον ἔχει νὰ φανερώσῃ τὴν
ἀλήθειαν, καὶ νὰ διορθώσῃ τὰ λάθη, τὰ ὅποια παρεστῆ-
φθησαν εἰς διαφόρους ἐφημερίδας περὶ ἀνθρώπου, ὅστις
ἀπέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἑθνῶν καὶ τῶν ἡγεμῶ-
νων, καὶ τοῦ ὁποῦν ἡ μόνη ἰδέα εἶναι νὰ δικαιώσῃ τὴν
ἐμπιστοσύνην ταύτην, μὴ φειδόμενος τὰς διαθέσεις τοῦ
καὶ τὴν κατάστασιν του, τὰς ὁποίας εἶναι πάντοτε
τοιμὸς νὰ θυσιάσῃ διὰ τοῦ ὁποῦν ἀνέλαβεν εὐγενῆ
γῶνα.

Π. Π.

Ταύτην τὴν ὥραν μαρτυροῦμεν καὶ ἄλλαν λαμπρὰν οἰκὴν
Βελίτζαν, περὶ ἧς ἀκολουθεῖ.